

BUDAI ISTVÁN

Vívódás önmagammal

De... hogy lehetnék önmagam,
ha minden kínom benne van
a mindennapi küzdelemben,
a közelinek hitt győzelemben?

Ha csak napról napra élek,
minden naptól jobban félek,
s mint ki hosszan vív egy várat,
testem-lelkem belefáradt.

Mert hazug az egész világ,
s ki ilyen fantomot imád,
maga is hazuggá leszén,
hozzá hasonul egészen.

Hát... hogy lehetnék önmagam,
ha minden kínom benne van
a hétköznapi küzdelemben,
a köddé foszló győzelemben?

Gyűlik a keserűség

Gyűlik a keserűség bennem,
Várok, mint a halálra ítélt
A mindent befejező percben,
Akit a sors halálra ítélt.

Éltem, már élni is félek,
Nyelem keserű könnyeim.
Csak hálni jár belém a lélek,
Vigaszt nem adnak könnyeim.

Bennem gyűlik a keserűség,
És mint méregpoharát
Az állhatatos hűség,
Elnyeri méltó jutalmát.

Agyamban egy kérdés kavarg,
De nem tudom eldönteni:
Kellek itt, vagy csak zavarok,
S bolond vagyok, vagy zseni?